

Зиракии сиёсӣ-мундариҷаи зиндагист

Зиракии сиёсӣ ин шинохти воеиияти зиндагӣ, воеиияти таъриҳӣ ва ватандорӣ буда, бозгӯи фарҳанги баланди сиёсӣ ва маърифати волои ватандӯстии хар як шасҳ буда мебошад, гувоҳи он аст, ки чунин афрод барои ободӣ, озодӣ, сулҳу субот, таҳқими аркони давлатдорӣ, муаррифии давлат, хифзи он аз унсурҳои бегона ва пешрафту инкишоф ҳамчун шаҳси солимфирӯзӣ хизмат менамояд.

Набояд фаромуш кард, ки имрӯз инсоният дар асре карор дорад, ки дар баробари муваффакиятҳо, мушкилоту ҳатарҳои зиёд низ ҳамрадиғи зиндагии мо мебошанд, ки бетавачҷӯҳи нисбати онҳо ба зарари ҷомеа ва ба нағъӣ ҷонибҳои манфиатдор мебошад.

Терроризм ва экстремизм, дар ҷоъеъ дар сатҳи давлатҳо, дар сатҳи минтақа ва ҷаҳон ба як мушкилоти ҷиддӣ табдил ёфта, дар масоили пешгирии таъсири манғии он мунтазам нишастиҳо баргузор карда мешавад. Ӯмуман, талошҳо дар самти муковимат бо ин падидаҳои номатлӯб дар ҷараён буда, аз тарафи дигар масъалаи мазкур дар назди ҷомеа вазифаҳои мушахҳас мегузорад.

Замоне, ки аз як ҷониб давлат дар ин самт тадбирҳои заруриро амалӣ намуда истодааст, бояд аз ҷониби дигар ҷомеа низ ҳомуш набошад, барьакс бедор бошанд ва барои химояи ҳуд, ахли пайандон ва дар умум барои Ватан омода бошанд. Омодагӣ бояд дар шакле сурат гирад, ки равияҳои ифратгарӣ дар амалӣ намудани накшҳои ҳуд ба нокомӣ дучор гарданд.

Дар ин миён яке аз механизмҳои қалидие, ки маъмулу машҳур аст, аз даст надодани зиракии сиёсӣ мебошад. Шояд барои баъзеҳо ин қалимаҳо ба назар содда бошанд. Аммо дар асл зиракии сиёсӣ барои таъмини амнияти хар як шасҳ, ҷомеа ва давлат бисёр аҳамияти қалон дорад. Ҳусусиятҳои муҳими зиракии сиёсӣ дар он ифода мейбад, ки инсон дар мавқеи ҳуд устувор бокӣ мемонад, нисбати тамоми рӯйдодҳои ҷомеа дар поянадолат, инсондӯстӣ ва ватандорӣ баҳо медиҳад. Тавачҷӯҳи ҳудро ба давлат ва ҷомеа

равона намуда, аз ҳаргуна корҳои ношоиста дурӯй мечӯяд, чи гуфтан, читавр кадам задан ва чи тавр карор бароваданро вобаста ба сарнавишти хаёти худ бодиккат назар менамояд.

Агар тавачҷӯҳ намоед, одамоне, ки гирифтори равияҳои ифратгарой мегарданд, пеш аз ҳама аз надоштани зиракии сиёсӣ мебошад. Агар шахс зираку хушӯр ва дакикназар бошад, ба андешаҳои гаразнок ва фитнаангез дода намешавад, баръакс дар лагви онҳо муваффак мегардад.

Яке аз вижагиҳои зиракии сиёсӣ дар он таҷассум меёбад, ки рӯхияву акли инсонро дар гафлат намегузрад, табиити инсониро ҳамеша зинда нигоҳ медорад, зарари онро аз ҳаргуна фишорҳо ва ҳаракатҳои тасодуфӣ дар амон нигоҳ медорад ва кобилияти баланди таҳлилкуни ҷаҳонӣ вазъи ҷомеаро дар ҳарони шахс ташаккул медиҳад.

Зиракии сиёсӣ дар умум дорои ҳусусиятҳои начиб буда, ҳар як инсон аз нуктаи назари ғаҳмиши худ дар робита ба аҳамияти он баҳо медиҳад. Мехоҳам ҷанде аз ҳусусиятҳои зиракии сиёсиро баён намоям:

-садоқат инсонро ба Ватан ва миллат устувор нигоҳ медорад;

-эҳтироми шахс ба ғарҳангу таърихи кӯҳан ва арзишҳои миллӣ баланд мегардад;

-дарки манфиатҳои миллӣ дар ҳарони шахс ҳамеша макоми аввалро қарб менамояд;

-пешрафту ободӣ ва сулҳу суботи сиёсӣ кадр карда мешаванд;

-инсонро дар ҷаҳорҷубаи муайяни зиндагӣ раҳнамои месозад;

-инсонро аз таъсири падидаҳои номатлуби чомеа хифз менамояд.

Аз гуфтаҳои боло чунин менамояд, ки зиракии сиёсӣ кафили асосии хифзи нангу номус, орияти ватандорӣ, пост доштани арзишҳои бузурги таърихӣ ва баланд гардидани макому манзали шаҳс дар чомеа ба хисоб рафта, раванди ташаккулӯбӣ, бедории шаҳсӣ ва миллиро дар шуури инсон такони чиддӣ медиҳад. Хамзамон, зиракии сиёсӣ шаҳсро водор менамояд, ки маърифатнок бошад ва маърифати худро ба нафъи давлату миллат рахнамои созад.

Зираки сиёсӣ дар асл ҷавшанеро мемонад, ки афкори чомеаро пайваста аз тачовузҳои идеологии гурӯҳҳои ифротгарӣ ва манфиатҷӯ эмин нигоҳ дошта, унсурҳои бегонаро аз шаҳс комилан дур месозад ва ватандориву ватанпарварӣ ҷавхари асосии мароми ҳар як шаҳс мегардад.

Пас тибки арзёбии мо дар чомеаи мусир, ки фарогирии таҳдиду ҳатарҳои зиёд мебошад доштани зиракии сиёсӣ, дарк намудани он ва мазмунан амал намудан аз рӯи принципҳои он натаҳо мавкеи шаҳсро баланд мебардорад ва дар амон нигоҳ медорад, балки барои тарбияи мухит низ бетаъсир намемонад.

Табиист, ки замоне, ки як шаҳс ҷи дар зиндағӣ, ҷи дар арсаи ватандорӣ ва созандагиву ободонӣ ба як натиҷаи хуб муваффак мегардад, шаҳсоне, ки нисбати ҳаёти ҳуд, нисбати давлату миллат ва чомеа бетараф нестанд, таҷрибаи ўро дар самти дастёбӣ ба чунин дастовардҳо ва пешравихо мавриди омӯзиш карор медиҳанд.

Таърих гувоҳ аст, ки ватандорӣ ва хифзи он рисолати муккаддаси ҳар як фард ба хисоб рафта, месазад, ки ин ганчинаи беназири таърихиро аз ҳамагуна кӯшишҳои ҳоинони давлату миллат ва равияҳои ифротгарӣ хифз намоем.

Ватандорӣ шарафи бузург буда, танҳо ба шаҳсе мұяссар мегардад, ки ба ҳуд ва ватани ҳуд содик аст, аз ягонагии андешаҳои ватандорӣ ва ватандӯстӣ рӯ намегардонад ва баҳри хифзи чунин арзишҳо ҳамеша зиракии сиёсиро хифз менамояд.

Мудири бахши умуми назорат ва

муроҷиати шаҳрвандони

дастгоҳи раиси ноҳия Ҷокизода Ф.